

KAPITOLA PRVÁ

Referent ochrany objektov Slovenskej informačnej služby stál znudene pri vstupe do inštitúcie, kam sa bežný smrteľník nedostal. Blížil sa čas obednej prestávky, čo mu signalizovalo aj intenzívne škvŕkanie v žalúdku. Ráno nepočul budík, do práce prišiel na poslednú chvíľu bez raňajok. Čakal na vystriedanie, miesto pozorovania okolia nedočkavo nazeral dovnútra objektu.

„Konečne si tu,“ špičkou topánky trafil malý kamienok, ktorý prudko odletel do čerstvo pokoseného trávniku.

„Čo si netrpezlivý?“ reagoval kolega v čiernom odevu, naprávajúc si opasok so služobnou zbraňou. „Prišiel som o päť minút skôr.“

„Hladný som ako sviňa,“ jednoducho vyjadril pocity.

„Chvíľu vydrž,“ tľapol ho priateľsky po pleci. „Vonku je všetko v poriadku?“ mrkol na ulicu a pristúpil bližšie k dvojkrídlovej kovovej bráne. Vajnorská ulica patrila k najfrekventovanejším v Bratislave, ani v čase obeda ruch premávky neustával.

„Jasné, všetko je okej,“ tlačil referent pohľadom veľkú ručičku nástenných hodín k číslu dvanásť. Do vystriedania zostávali posledné dve minúty, nemohol odísť ani o sekundu skôr, objekt monitorovali kamery, nesmel porušiť služobné predpisy.

„Vidíš to auto na opačnej strane cesty?“ striedajúci kolega uprene hľadel na malé parkovisko.

„Ktoré?“ spravil lenivo dva kroky, pozrel uvedeným smerom.

„Čierna audina,“ označil konkrétne vozidlo. „Stálo tam počas mojej služby včera aj pred dvoma dňami.“

„Čo je na tom zvláštne?“ nezaujato mykol plecom.

„Niekto v ňom sedí.“

„No a?“

„Neustále čumákuje na náš objekt.“

„Nerob planý poplach,“ mávol rukou.

Hodinové ručičky sa práve spojili na číslu dvanásť, škvŕkanie v žalúdku naberalo na intenzite.

„Idem ho skontrolovať,“ rozhodol sa striedajúci kolega.

„Ser naňho.“ S obavou sledoval, ako otvoril dvere vedúce na ulicu. Odhadoval, že kým prejde na zelenú cez priechod pre chodcov, skontroluje vodiča a vráti sa späť, ubehne aj desať minút. „Možno ho žena vyhodila z bytu, dočasne býva v aute,“ volal za kolegom, hluk premávky však pohltil jeho slová.

Ľudia náhliaci sa po ulici začudovane sledovali ozbrojeného muža, ktorý sa zaradil medzi chodcov. Na prvý pohľad vyzeral ako pracovník súkromnej bezpečnostnej služby, no logo tajných policajtov na hrudi a ľavom ramene čiernej nepremokavej bundy túto možnosť vyvracalo. Okrem chodcov si jeho pohyb všimol aj vodič vozidla, ktoré sa v najbližších minútach malo stať objektom kontroly. Práve v okamihu, keď muž s pištoľou na opasku po rozsvietení zelenej ikony na semafore vkročil na cestu, auto vyrazilo opačným smerom.

„Stále pochybuješ, že sledoval náš objekt?“ opýtal sa provokačne podozrievavý kolega po návrate do budovy.

„Profesionálna deformácia ti riadne udrela do gebule.“ Hlad referentovi zatemnil logické myslenie.

„Evidentne predo mnou zdrhol.“

„Čo by sledoval z takej vzdialenosti?“

„Neviem, mali by sme informovať nadriadených.“

„Sprav, ako uznáš za vhodné, ja idem na obed,“ rýchlo sa otočil a odkráčal do areálu za vôňou vychádzajúcou z okien služobnej kuchyne.

Striedajúci referent ochrany objektov stál nerozhodne na mieste. V prvom okamihu mal v úmysle telefonicky informovať nadriadeného, očakával však otázku, či vozidlo odfotoval alebo si zapamätal evidenčné číslo. Odpovedal by záporne, čo by viedlo k vyvodu disciplinárneho opatrenia. Blížil sa koniec roka, s ním aj tradičné odmeny. Netúžil po treste vo forme zníženia služobného platu, preto sa rozhodol o podozrení mlčať a pri najbližšej príležitosti vozidlo odfotografovať a skontrolovať.